

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

TÄYTTÄ LAUKKAA,
Sinttu!

TAMMI

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

TÄYTTÄ LAUKKAA,
Sinttu!

Suomentanut Marvi Jalo

TAMMI

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos: *Full galopp, Sigge*
First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Group Agency,
Stockholm, Sweden

Teksti © Lin Hallberg, 2018
Kuvat © Margareta Nordqvist, 2018
Elinan päiväkirjan kuvat ovat piirtäneet Edvin Lemming ja Anni Bergström.
Suomenkielinen laitos © Tammi, 2019
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-0486-4
Painettu EU:ssa

Sisällys

Heppatyttö Elina.....	5
Ihania salaisuuksia.....	14
Repekan synttärilahja.....	29
Kilparatsastus	35
Laukkaunelmia.....	48
Tallipäivä on hyvä päivä	60
Tärkeitä päätöksiä	75
Taikajauhetta	81
Laukkaradalla	92
Ensilumi	106
Laukkakuumetta.....	122
Sairautta ja ihmeitä	133
Muistoja lopuksi ikää	141

Heppatyttö Elina

Elina on hevostyttö, joka toimii hoitajana Siltakylän ponitallilla. Hän auttaa kavereidensa kanssa ratsastuksenopettaja Inkaa aloittelijoiden tunneilla. Elina myös ratsastelee hoitoponillaan Sintulla niinä päivinä, kun ei ole ratsastustunteja. Elina elää vain Sinttua varten. Mieluiten hän roikkuisi tallilla joka ikinen päivä, mutta isä ja äiti eivät päästä.

– Kyllä sinun on jaksettava käydä myös koulua, isä ja äiti sanovat.

– Mutta minä haluan ratsastuksenopettajaksi, Elina yrittää. – Tai esteratsastajaksi.

Ei auta, sanoo Elina mitä tahansa. Hänen on kestettävä kolme päivää viikossa ilman Sinttua. Silloin hän pyöräilee suoraan koulusta kotiin yhdessä parhaan kaverinsa Maikin kanssa. He syövät aika usein välipalaa yhdessä. He haaveilevat, mitä kaikkea tekevät sitten isona, kun saavat itse päättää omista asioistaan.

– Meillä on tietysti oma talli, Elina sanoo.

– Ja ainakin viisi ratsuhevosta, Maikki lisää.

– Vaikka sitten me ollaan varmasti jollaan isoja ratsastamaan Sintulla ja Sallilla, Elina huokaa.

– Voivat ne silti asua meidän tallilla, Maikki painottaa.

Ihan totta. Sinttu ja Salli olisivat aina heidän omansa. Ne olisivat aina heidän tallinsa parhaat ja hienoimmat hevoset. Jossain kaukana tulevaisuudessa häämöttää toinen ratsastuskoulu puoliverisineen ja maneeseineen, mutta tällä hetkellä on kaikkein tärkeintä, että Elina ja Maikki saavat olla mukana Siltakylän ratsastusporukassa. Tallilla on aina jotain hauskaa tekemistä. Viime viikonloppuna he saivat auttaa Inkaa kesälaitumen aidan purkamisessa. Palkaksi he saavat vaellusratsastuksen, jolle Inka on luvannut viedä heidät viikon päästä.

– Minne me mahdetaan ratsastaa? Maikki miettii.

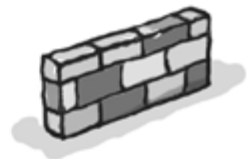
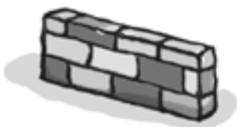
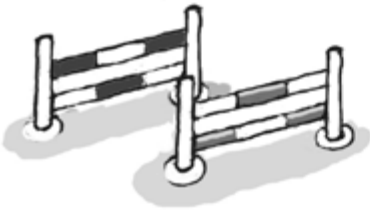
– Inka on aina niin salaperäinen, Elina sanoo.

Odotus kihelmöi vatsanpohjassa. Mitähän Inka on keksinyt tällä kertaa? Sinttua on kyllä hauska pitää kuin omaansa, mutta joskus on vaikea itse keksiä erilaisia ratsastusharjoituksia. Joskus taas elämä temppuilevan Sintun kanssa on aivan kamalaa. Elinasta tulee paljon rohkeampi, kun Inka on paikalla. Inka ei koskaan antaisi heidän tehdä mitään, mistä he eivät selviä.

– Ehkä me päästään estekisoihin, Maikki unelmoi.

– Ei, niihin täytyy ennakoilmoittautua, Elina sanoo.

– Mitä jos me viedään vaikka hepat uimaan, Maikki keksii.

- Eikä, vesi on liian kylmää, Elina toteaa.
- Älä viitsi olla tylsä, Maikki sanoo ja heittää tyynyllä Elinaa, joka heittää sen takaisin.

Tyynysota on saman tien käynnissä. Mutta se on tietysti vain leikkiä. Kun he eivät enää jaksaa, he kirjoittavat pitkiä hevosennimilistoja ja kuvittelevat, että heillä on oma ratsastuskoulu. Elinan pienet muovihevokset saavat tulla ulos kirjahyllyn tallista ja mennä ratsastustunnille maton päälle.

- Salli tahtoo estekisoihin, Maikki sanoo leikkiäänellään.

- Niin Sinttukin tahtoo, Elina sanoo.

Sen jälkeen he kirjoittavat lähtölistat ja suunnittelevat esteradan. Kaikki Siltakylän hevokset ovat mukana kilpailussa, mutta vain Sinttu ja Salli voittavat luokkansa.

Kun Elinan äiti kurkistaa huoneeseen, heillä on juuri menossa palkintojenjako. Voittajille annetaan pienet sinivalkoiset ruusukkeet, joita he ehtivät jo äsken värkätä.

– Onko teillä vielä läksyt tekemättä? äiti kysyy.

– On, mutta meidän täytyy ensiksi hoitaa kilpailut alta pois, Elina vastaa.

– Näyttää siltä, että te olette jo voittaneet kaikki palkinnot, äiti nauraa.

– Niin me ollaankin. Salli on paras, Maikki ilakoi.

– Siis Sintun jälkeen, Elina tirskuu.

Kun Maikki lähtee kotiin, isäkin muistuttaa läksyistä.

– Sinulla taitaa olla huomiset matikanläksyt tekemättä, hän sanoo.

Ei auta, vaikka Elina kuinka penkoo koulureppuaan. Matikankirja ei ole siellä.

- Oletko unohtanut sen pulpettiin? äiti kysyy.
- Voi olla, Elina mutisee.
- Lyön vaikka vetoa, että olet jättänyt sen tallille, isä nauraa.
- Ai niin, mä tosiaan istuin Sintun pilttuussa tekemässä matikanlaskuja, Elina muistaa. – Sitten mä laitoin kirjan hoitoämpäriin.
- Onko Sinttu hyvä matikassa? äiti hymyilee.
- Kyllä se on aika surkea, Elina kikattaa.
- Mutta pärjähän se ilman matikkaakin.

Maanantaina on ponien vapaapäivä. Kun Elina pyöräilee paikalle, Inka on juuri ottanut ponit sisälle talliin. Matikankirja lojuu yhä hoitoämpärissä, ja Sinttukin kaipaa hemmottelua. Elina istahtaa suosikkipaikkaansa Sintun pilttuuseen ponin

rouskuttaessa heiniään. Sintun rouskutus on jotenkin unettavaa. Kun Inka tulee sulkemaan tallin ovet, Elina on nukahtanut pilttuuseen.

– Kotona on varmasti mukavampi nukkua, Inka sanoo herättäessään Elinan.

– Ei siellä ole yhtä kodikasta, Elina mumisee.

– Sinä olet kyllä varsinainen hevostyttö, Inka hymyilee.

– Mä haluaisin olla täällä aina, Elina myöntää.

– Pitäähän sinun ajatella vähän isää ja äitiäkin, Inka sanoo. – He varmasti kaipaavat jo sinua.

Elina pyöräilee kotiin matikankirja takapakkarilla. Sinttu on astunut sen päälle likaisella kaviollaan, mutta ei se mitään. Kaikki, ihan kaikki, liittyy jotenkin hevosiin.

Ihania salaisuuksia

Viimein tulee sunnuntai, ja he pääsevät Inkan lupaamalle ratsastusretkelle. Elina ja Maikki pyöräilevät tallille aikaisin aamulla. Puiden lehdet hehkuvat keltaisina ja punaisina. Ruoho on jo kellastunut ojanvarsilla. Syksy on tullut ihan oikeasti.

– Tämä on mun ensimmäinen vaellukseni Sallin kanssa, Maikki sanoo.

– Jännittääkö sua? Elina kysyy.

– Vähän, Maikki nyökkää. – Mitä jos me laukataan, ja Salli luulee, että on kilpailut?

– Kyllä Inka pitää huolen, ettei mitään ikävää tapahdu, Elina sanoo.

– Oletko varma? Maikki kysyy.

Elina nyökkää, mutta ei hän varma ole.

Salli on kokenut kilpaponi. Sen omistaja Jessika näytti heille kokonaisen hyllyn täynnä pokaaleja, joita hän ja Salli olivat voittaneet kisoista.

– Sano Inkalle, ettet sä halua laukata, Elina neuvoo.

– Niin mutta sitten muut suuttuvat, Maikki huokaa.

– Onhan sekin parempi kuin että sattuu jotain ikävää, Elina sanoo.

– Niin tietysti, Maikki myöntää.

Kohta koko hoitoporukka on koolla satulahuoneessa. Tytöt pommittavat Inkan poikaa Erkkiä kysymyksillään.

– Varustautukaa siihen, että me ratsastetaan tosi kauas, Erkki sanoo.

– Miten kauas? Sara-Liina kiljaisee.

– Ihanko maailman tappiin? Roosa pelleilee.

Pian hoitajat törmäilevät toisiinsa tallikäytävällä kanniskellen hoitoämpäreitä, satuloita ja suitsia. Ilma poreilee iloista odotusta, ja Inka nauraa, kun he ehdottelevat kaikenlaista hauskaa.

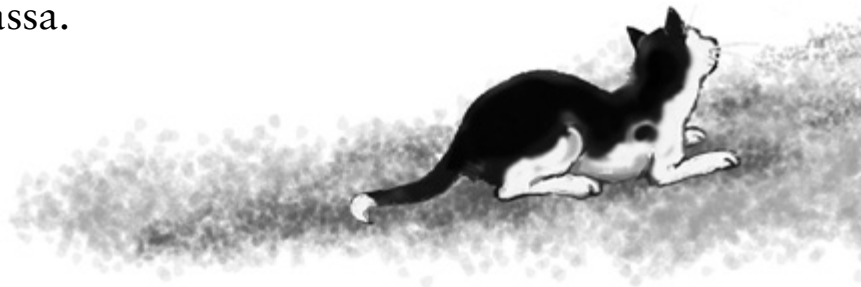
– Me ratsastetaan taatusti Lehtomäkeen, Maikki arvelee.

– Eikä, sinne on liian pitkä matka, Anni tyrmää ajatuksen.

– Kyllä me keritään, jos laukataan koko matka, Roosa pilailee.

– Jos ette nyt pane toimeksi sen satuloinnin kanssa, niin emme ehdi minnekään, Inka sanoo.

Tallipihalla seisoo hetken päästä rintamassa kuusi pientä ponia. Ratsastajat lyhentävät jalustinhihnoja, jotta on helpompi seistä satulassa.

Maikki pelleilee ja tunkee jalkansa jalustinten
yläpuolella oleviin nahkasilmukoihin. Sitten
hän istuu satulassa kuin
jockey.

Ei kestä kovinkaan kauan, kun he jo pääsevät matkaan ja huutelevat toisilleen kaikenlaisia arvailuja määränpäästä. Mutta asia selviää vasta sitten, kun Inka on noussut puoliverisen Bacardinsa selkään.

– Tänään on Repekan syntymäpäivä, Inka paljastaa. – Ja meidät on kutsuttu juhlimaan heille Rajamäkeen.

– Mutta eihän meillä ole mitään synttärilahjaakaan, Anni sanoo.

– *Te olette se synttärilahja*, Inka nauraa.

Pitkä rivi pikkuponeja, kärjessä Inkan iso puoliverinen Bacardi, lähtee käynnissä liikkeelle tallipihalta. Ponit kulkevat pitkin ohjin ja lämmittelevat lihaksiaan ratsastajien pälättäessä toistensa suuhun. Siitä onkin jo pitkä aika, kun he viimeksi kävivät Repekan ja hänen isosiskonsa Raakkelin luona. Silloin oli kesä, ja he yöpyivät pienessä tuvassa järven rannalla.

– Hypätäänkö me esteitä? Elina kysyy.

– Joo, Sara-Liina kiljaisee. – Likoilla oli hienoja esteitä.

– Ei, tänään ei hypätä esteitä, Inka sanoo.

– Mitä me sitten tehdään? Roosa utelee.

– Ken elää, hän näkee, Inka hymyilee.

Inka käskee heidän lyhentää ohjia, ja sitten hän huutaa:

– Ravia!

Polku johtaa pienen niityn yli ja sieltä pehmeälle polulle, jolla he yleensä laukkaavat. Elina varmistaa visusti, että Sinttu on kuulolla. Silloin tällöin hän istuu tiukemmin satulaan ja tekee puolipidätteen. Sinttu on ihanan kevyt ratsastaa, kun se kaartaa kaulansa ja kulkee kuolaimella.

Hetken päästä tuntuu kuin Sinttu vain odottaisi, mitä Elina aikoo tehdä seuraavaksi.

Jonossa häiriköidään. Samin perässä ravaava Sappo yrittää ängetä ohi, ja Salli laukkaa, vaikka kaikki muut ravaavat. Onneksi Inka huutaa, että hiljennetään hetken päästä käyntiin.

– Laukataan vähän myöhemmin, Inka sanoo.

Kerrankin kukaan ei vastustele. Metsässä on ihana ratsastaa ja nauttia seikkailusta.

Kun he tulevat leveämmälle metsätielle, Erkki ratsastaa Elinan rinnalle. Heidän takanaan Roosa ja Sara-Liina ratsastavat rinnatusten Mollalla ja Sapolla. Kaukana perässä tulevat Maikki ja Anni vieretysten Sallilla ja Japella.

Ratsastajat potkaisevat jalustimet pois jalasta ja rentoutuvat.

Sinttu kävelee korvat hörössä ympärilleen vilkuillen. Kaikesta huomaa, että Sintunkin mielestä on jännittävää kävellä teillä ja poluilla, joilla he harvemmin ratsastavat.

– Pärjäätekö, jos nostamme nyt laukan?
Inka kysyy hetken päästä.

Melkein kaikki huutavat kyllä, mutta
Maikki istuu ääneti.

– Mitä jos ponit alkavat kilpailla
keskenään? Elina sanoo lopulta.

– Teidän pitää vain pysyä omalla
paikallanne jonossa, Inka sanoo.

– Mutta jos se ei onnistu? Maikki kysyy.

– Tuntuuko Salli kuumalta? Inka
varmistaa.

– Kyllä se haluaisi kilpailla, Maikki
nyökkää.

– Sallin pitää oppia erottamaan
kilpalaukka ja tavallinen laukka, Inka
sanoo. – Mutta ehkä on parasta, että tulet
ratsastamaan tänne minun perääni. Bacardin
ohi Salli ei pääse.

Metsätie kiemurtelee puiden välissä, ja ponit ilahtuvat päästessään irrottelemaan. Tanner tärisee niiden kavioiden alla, ja puunrungot vilistävät ohi. Kun Sinttu lähtee tavoittamaan Sallia, Elina tuntee pelon kouraisevan

vatsaansa, mutta sitten hän nousee seisomaan jalustimille ja vain nauttii kovasta vauhdista. Sinttu haluaa juosta, ja kärjessä ratsastava Inka pitää porukan kurissa. Ei tämä ole vaarallista. Tämä on vain ja ainoastaan hauskaa.

– Sinttu on melkein yhtä nopea kuin Salli, Elina puuskuttaa, kun hiljennetään.

– Voi kun se oli ihanaa! Maikki riemuitsee.

Tie kulkee pienen mökin ja laitumen ohi. Siellä seisoo vanha työhevonen ruohoa jyystämässä. Sitten mennään tuuheaan kuusimetsään, joka kasvaa Siltakylän ja Rajamäen välillä.

– Täällä haisee jouluaatolta, Erkki sanoo.

– Joo, kohta ruvetaankin koristelemaan tallia joulua varten, Roosa huutaa.

– Mutta sitä ennen on halloween, Sara-Liina muistuttaa.

– Ja me saadaan tehdä tänä vuonna kummituspolku, Elina sanoo.

– Inka, saadaanhan me? Maikki kysyy.

– Kunhan ette tee polusta liian pelottavaa, Inka sanoo. – Ettekä pillastuta hevosia.

Luurankoja puunoksilla roikkumassa, valkoisia kummituskaapuja ja outoja ääniä

puiden takaa. Aika kuluu nopsaan, kun suunnitellaan kummitusratsastusta. Vips vain, ja he ratsastavat pois kuusimetsästä ja näkevät edessään Rajamäen pellot ja niityt.

– Nyt ravataan vähän matkaa, Inka sanoo.

– Saadaanko me ravata rinnatusten? Roosa huutaa.

– Jos vain pärjätte, Inka vastaa.

– Yritetäänkö? Maikki kääntyy satulassa katsoakseen Elinaa.

– Totta kai, Elina nyökkää.

Ensi alkuun Salli heittelee päätään ja yrittää laukata, mutta Maikki istuu raskaammin satulaan ja pidättää. Kaksi pientä valkoista ponia ravaa rinta rinnan, ne pärskivät ja tuntuvat viihtyvän yhdessä. Heidän ei tarvitse sanoa toisilleen mitään tietääkseen, mitä toinen ajattelee. Että saakin olla mukana vaelluksella – se on ihan huippua!

Pian he näkevät Rajamäen tallin ja tarhat. Raakkel ja Repekka vilkuttavat tallipihalta. Mutta kuka seisookaan heidän vieressään?

– Tunnistatteko, kuka tuo kolmas on? Inka kysyy.

– Sehän on Jessika, Sallin omistaja! Sara-Liina huudahtaa.

– Voi ei! Maikki vilkaisee huolestuneena Elinaa. – Mitä jos Jessika haluaa Sallin takaisin?

Tänään Inka on tuonut satulahuoneeseen mehua ja sokerikakkua. Niitä tarjotaan jokaiselle. Kun kaikki ovat saaneet osansa ja Inka on kertonut uutisensa, ratsastajajoukossa kuhisee.

- Sallia on pyydetty joulushow'hun, Inka kertoo.*
- Mutta sille pitää valita ratsastaja, ja meidän on nyt päätettävä, kuka se on.*

Joulu lähestyy, ja Sintun sisko Salli valitaan mukaan jouluesityksen shetlanninponinumeroon. Onnistuuko Siltakylän hoitajaporukka tekemään oikeudenmukaisen päätöksen siitä, kuka pääsee Sallin selkään isolle arenalle valonheittimien loisteeseen? Jännitys tiivistyy esityksen lähestyessä, kun osa osallistujista joutuu peruuttamaan ja estradille tarvitaankin useampi shetlanninponiratsukko...

Täyttä laukkaa, Sinttu! on 16. osa valloittavassa hevoskirjasarjassa, joka kertoo Elinan ja maailman suloisimman shetlanninponin Sintun seikkailuista kodikkaalla Siltakylän tallilla.

9 789520 404864

Kannen kuvat: Margareta Nordqvist

ISBN 978-952-04-0486-4 • L84.2 • www.tammi.fi